

Entre el record i l'enyor...

A l'hora de triar un títol per a aquesta meva modesta col·laboració, he recorregut al món literariopoètic, perquè és, sens dubte, el més pròxim al món dels sentiments i dels records.

Posar-me, ara i en breus ratlles, a dir el que va significar per a mi l'escoltisme, és dir, gairebé el mateix que ja deu haver dit la gent de la meva generació: "obrir els ulls a un món diferent". I en aquest món diferent hi vam trobar el de descobrir, entre d'altres coses, que pertanyíem a una identitat col·lectiva nacional que, per raons òbvies, ens havia estat furtada.

És clar que tot això ho vam arribar a entendre uns quants anys més tard. Però, mentre arribàvem a aquest "més tard", l'escoltisme, en una època en què el món del lleure només estava emmarcat o bé pel cinema o bé pel teatre, i per la ràdio, ens va oferir la possibilitat d'estimar i conèixer amb la natura (a ser "ecologistes", com es diria ara); a conèixer el nostre país, el nostre petit país, en paraules d'una cançó d'en Lluís Llach. I a aprendre a tenir responsabilitats i, molt especialment, ens va desenvolupar la consciència de les actituds cíviques que tantes vegades trobem a faltar avui dia. Recordo que, amb ben pocs anys al damunt, em vaig trobar amb la "responsabilitat" de ser Akela, és a dir, de tenir cura dels "llobatons", a qui superava en molts pocs anys. M'hi vaig trobar, senzillament. I la veritat és que sense l'ajut i la companyia d'altres persones, la Concep, la Maria, la Roser, l'Àngels, la Margarita..., ben poca cosa hauria pogut fer.

Encara recordo el primer campament que vam fer... No sé qui tenia més por a la nit, si els nens o nosaltres... O potser fóra millor dir jo. Puc dir, però, que sempre ens ho vam acabar passant

1963

molt bé. Però també crec poder dir que no sé si sabíem gaire on ens havíem ficat. La il·lusió i les ganes de fer coses noves i diferents ens van ajudar molt per anar tirant endavant el projecte de fer un escoltisme fort i al servei dels nois i noies de Figueres, amb l'ànim d'ajudar-los en allò que podíem, en la seva formació. Donant un cop d'ull a aquells nois, a aquells "llobatons", crec poder afirmar que a molts d'ells, que avui tenen una vida professional molt rellevant i significativa en la societat catalana, alguna cosa els vam poder ensenyar. I que gràcies a aquella modesta i petita aportació que els vam fer, avui podem celebrar plegats aquests cinquanta anys.

Recordar i enyorar, dues expressions ben poètiques per definir un temps encara no gaire llunyà, però que va ser per a tantes persones, com jo mateixa, ben enriquidor per a la vida personal: paraula d'Akela!

MONTSERRAT MINOBIS